

FRESKO-FESTÉSEK.

EGY NAP EGY RÓMAI HÖLGÝ' ÉLETÉBŐL

A NEGYEDIK SZÁZADBAN.

A szép és kaczer Velida ágyából fölkel, öltözőszobájába megy, s komornáinak egyikétől átveszi a számártejet. Majd egy tekintetet vet a fővárosi ujdonságok- és vidéki tárczákra, míg az alatt a kis mirtuslabdacsokat ropogatja szét ujjai közt, mellyek a lehetetet tisztítják, meg a scioszigeti faméz-bogyót, melly erősíti a foghust, meg a tajtköport, melly a fogak' zománczát adja meg, és végre a kis pogácsát, melly azokat színezi.

Mire egy ifju rabnő — kit ő parancsolt vala be — lábaihoz ül, és olvassa a milézi meséket, Anacreon' éjeit, vagy valamelly új regény' töredékeit.

Olvasás után következik a regi öltözködés. Rabnők, fürgék mint lepkeraj, forognak a szép Velida körül, parancsait teljesítők, megelőzve legcsekélyebb vágyait. Egyik a festéket készíti meg nyállal, másik a szépítő tapaszkákat meg a szemöldökre szükséges fekete mázat, míg a másik egy tükörfényű aczéltáblával udvarol; egy harmadik a művészi vassal kezében, ezer fürtöt fodorít utósó divat szerint az urhölgý' fején, mire egy finom illatesőt fecskendezve, sisakformára gyűjti föl a szétlengő hajzatot. Gyöngy, rubin és friss virág tündöklől a hajtekercek között, kis aranypántok és színes szalagoktól összetartva.

A kaczer Velida erre egy frísító tésztából készült álarczfelébe takarja képét, bőre' puhaságát, s arca' tünde színét kivivandó. E téve megengedi, hogy szobájába vezessék a ház' látnokát, a levélhordónót, a könyv- és az egyiptomi virágárusnót. Az idegenő több csinos kanéfortul kísérve, mindeuféle természetes virágokat Velida elé tár, s míg a kaczer magának tetszéseket némellyeket kiválaszt, az alatt ez egy szerelmi levelkét csuszlat ügyesen ő nagysága' kezébe s egy példázatos virágkoszorút. A nemes hölgý pedig, annak, kinek hódolatát ekkép elfogadni méltóz-

tatik, egy almát küld, melly fogainak viseli bélyegét, mire bucsút vesz a látnok- és a könyvárusnétól, mielőtt egy szót szólott volna velők, annyira elfoglalja őt a dalias követség.

Azonban két fiatal apród fehér öltönyben egy könnyű asztalkát visz eléje, azon egy afrikai citromfátalat, rakva a legszebb fügék és más évszaki gyümölcsökkel, miket friss szőlőlevél takargat. Egy fiatal rabszolgá gyönyört murhina edényt tart kezében, tölteni kész a salernumi arany nedűből. A magas bölgy, mielőtt reggelijéhez járulna, kezét megmossa téjben, s egy rabfiu' fekete hajába törlődzik.

Mig egy hattyupelyhes kereveten könnyűden heverve regétjét magához veszi, egy kis maltai ebecske érkezik követelni járandóságát. Velida sesami pogácsát ajánl neki, meg libamáját.

Most egy rabszolga a ház' philosophját vezeti be. Ez egy fölötté komoly uriember, kinek borzas szakála, köpenye és tulsticus kinézése különös ellentétben áll Velida' kacérságával.

A házi urnő a belépő komolyfit azonnal a botrányos kalandkák (újabb divat), proconsuli cselszövények s a legjobb munkák felől kikérdezi. Alig elégíti ki Zeno' szomorú utódja e különböző kérdéseket, hogy ökemén — mi csekély egésségi változás' ürügye alatt — tovább adnak.

Reggeli után legbenső hajlokába távozik. Szentek' szentje volt az, rejtve minden avatlan szem elől. Itt egy kétes világ' anda homályában magát népszerű álhiedelmeknek átengedve, rózsá- mák- vagy kököröcsinleveleket csattanta el tenyerén, mialatt a hangosan elpukkanó levelke' robaja örömmel tölti keblét. Meg aztán almamagot szorítgat ujjai közé, mellyek derekasan lövöldöznek a padlást.

Immár édes ábrányokba ringatózva szép Velida elszenderül. De csakhamar fölkelte őt egy gyöngye nesz; ekkor mély keserű lép el, mert balkeze' hüvelybe rövid álma közt megszibbada; rémverejték fut el hátán, arsa elsápad, és remegő lelke már vészt sejt.

Búsán andalgó Velida tehát mogorva gondolatokban révedez, midőn egy fiatal apród jelenti, hogy készen van a fürdő; mire megindul az e célra szentelt hely felé; ruhától mentesítettet komornai egy mozgó kádba ültetik, hol Velida egy jótékony fürdőnek s egyszersmind kellemes hintázásnak is élvezi kéjeit.

Azonban jó a levélhordónő, az ajtónálló fiatal rabhölgynek egy bepecsételt papírt adva kezébe. Levélke az, melly jelentni jött Velidának, hogy este felé szemle fog tartatni az újonczok fölött.

Hirtelen ugrik ki erre fürdőjéből a fiatal kacér, s igen választékos toilletet csinál. Szélkönnyű ruha folyja át testét, de nem titkolja természet, lenge fátyol fedi, de nem rejt el keblét és karjait, s fényes karmazsin cipő szorítja piczinyke lábait; ezt követték végre a függönyök, nyaklánczok és karpereczek.

Az öltözködésnek valahára vége, Velida ujjcsattanással ad jelt az indulóra, kimegy az előcsarnokba s ott találja aranyos lectikáját; négy izmos cappidócz emeli vállára a pompás fejedelmi széket, s a menet utnak ered. Szerecsenek léptetnek a nemes urhölgy előtt, utána két liburni suhancz cifra hágesóval, hogy urnéjok leszállhasson. Más két rabszolga oldalfélt kíséri, egyike flamingoi tollból készült legyezővel, másika meg napernyőt hord, melly indiai bambusszár fölött feszül szét. A közpiacon megállapo-

Ék egy perczre e kis méltóság, mire szerencsevedrot hoznak eléje a fiatal gyermekek, kandi keze bele nyúl, s betűket húz ki minden rend nélkül, melyek kérdéseire sursfangosan felelnek; evvel megtekinti a derék újonczok' szemléjét, s míg kezeiben egy ambra- s egy kristálygolyót tartogat a hőség ellen, im azalatt kegyencz majma bukfenezzik mellette, meg a házi kigyó tekerődzik nyaka körül s szép kerekded karjaira.

Szemle után haza megy, elfogadni a költöket s a divatbani írók' tisztekedését. Ezek, miután egy nagy pohár kristálytisza hideg vizet megittak, némi enyelgő és udvarias süben írott verseket olvasnak föl, melyekben nem mulasztják el ám Aurorához, Dianához vagy a naphoz hasonlítni a nympbát, kinek oltárán tömjénezének. Azután az új nyelvtannak némelly helyeit citatják meg, s fontra teszik Homért és Virgiliust. Velida maga részt vesz a vitában s tanultsága mit sem enged az ellenrész' tudományának. Görög és latin mondatok űzik egymást. Ki többet idéz, az a nap' caesarja.

De nézd, az ünnept' tor' ideje itt van. Vendég nem sok, de válogatottak. Néhány szép asszony s ugyanannyi fiatal dalia fekvé körül az asztalt. Velida olly rendkívüli fényűzést tuda kifejtetni, hogy a legtulzább követelésű vendégek' érzékisége is dúsztig kielégítve volt. Minden fogás közt lelkes értekezések tartatának az evés' magasb törvényeinek szelleme — Apicius' mártásai', a lucrini tó' meg cirei fok' hagylói — a missenai tengeröböl' kővér orsóhalai — meg az amiensi kacsák' ízletes húsa fölött.

A csemegély (dessert), melly mindenek fölött kitünő vala, virágok' és gyümölcsök' gyönyörétől dicsőült. Több fiatal apród töltögeté rendre lapos kristály pohárkákba Falernum meg Alicante' piros gyöngyeit, mire egy tünde szépségű rabnő gondosan hinté el a pestumi rózsák' széttépett leveleit.

Igy folytának le egy romai hölgy' napjai a IV-ik században, kedves olvasónéink. Vajjon nincs Hunnia' hölgyei között egy is, ki a szép Velida' napjait irigylene?

ANDA RÓZA.

NECROLOG.

T. N. Eckstein Anna asszony' ő nga, köztiszteletű bárkóczy Rosti Albert urnak mindenektől szeretett és tisztelt neje, húzamos ideig tartó sorvasztó nyavalyában, utósó szentségek' ájtatos fölvétele után, életének legjobb korában (42-dik) s boldogult házasságuknak 20-dik évében f. hó' 5-kén itt helyben — azoknak, kik őt közelebről ismerték s ezek közt főleg és különösen kedves férjének és gyermekeinek méltó bánatukra kimúlt.

Ki ne fordult volna meg — kivált a zenészet' műveltebb barátai közül — Rosti ur' vendégszives salonjában? Azok, kik annak sokoldalú élvében olly gyakran részesültek, legmélyebben érzendik e vesztest. Ez uriház' gyöngéd nemtőjét, a hű nő, a derék anyát, a kellemteljes házi-